

Ashabi vagyok, a dzsad. A pyarok legalábbis ezen a néven ismernek. Szent folyamunk, a Shibara partján láttam meg a napvilágot harminc-egynéhány esztendővel ezelőtt. Ezt anyám felettébb szerencsés jelnek tekintette; nem véletlenül irányította apám karavánját arrafelé, amikor születésem ideje közelgett. Később azt állította, várandósan zarándokolt odáig, de én addigra már sok mindenki elméjébe beléltam, és tudtam, hogy nem így esett a dolog.

Apám tehetős kalmár volt, igaz barátokkal és megbízható üzletfelekkel. Nem sajnálta a pénzt a taníttatásomra, miután rájött, hogy nem kereskedő-, hanem vándorlélek lakozik bennem. Abadanában tanultam a betűvetést és a szabad tudományok alapjait. Mivel a Városok Városa onnan térkapun csak egy macskaugrás, egyetemi éveiben úgy ingáztam az Ibara és a Sheral között, ahogy apám karavánjai az Abadana – Zashera viszonylatban. Ő a megtakarításnak örült, én annak, hogy elmémet godorai univerzitásokon pallérozhatom.

Új-Pyarronba egy rejtelmes alak köpönyegének árnyékában kerültem. Majdhogynem titokban, s csupán azok figyeltek fel a jöttünkre, akiknek különös tehetségük van arra, hogy a furcsa elmelenyomatok rezgéseire felkapják a fejüket. Hozzá kell tennem, hogy ezek némelyike maga hívott a szövetség új fővárosába, mert úgy gondolták, képességeimmel a hasznukra lehetek.

Vélhetik, csak azért kerültem a tárgyalás írnokai közé, mert dzsadsnak születtem. Tény és való: a Szent Város a Manifesztáció fegyverzetének megszerzésére indított vállalkozás kudarcá óta az adósunknak érzi magát. Bar Horabot is megúszhatta volna, ha nem ragaszkodik úgy ahhoz, hogy a Dúlás alatt kapott támogatást hasonlóval viszonzza. Nagyjai mostanra az elveikből sem restek engedni azért, hogy a dzsad kultúra végromlásának elejét vegyék. Mégsem azért kerültem a szigetre, hogy a lelkifurdalásukat enyhítsem. Keményen harcoltam a megbízásért; a háttérben olyan erők feszültek egymásnak, melyeket az Államszövetség legtöbb lakója felfogni sem lenné képes – és mindannyiunk érdeke, hogy ez így is maradjon.

Ashabi vagyok, a dzsad. A homlokom magas és sima, miként a különleges elméké, arcom szinte tökéletesen szimmetrikus, hibátlan, jól tükrözi kiegyensúlyozottságomat. A legtöbben közönyösnek neveznék arckifejezésemet, és nem járnának messze az igazságtól. Nem az a feladatomban, hogy mindenféle érzésekkel zaklassam magam. Bőröm halovány barna, miként az Abadana környéki nagycsaládok tagjainak, hajam rövid és fekete – én praktikus viseletnek mondanám. Bajszot vagy hivalgó szakállat soha nem növesztettem. Mozdulataim kifinomultak, takarékosak – sem izgékony, sem hirtelen nem vagyok. Kezem fogása lágy, sima. Kardot vagy kapát nem markolt eleget, hogy a bőre megvastagodjon. Csupán a jobbomon, a mutató- és hüvelykujjamon találni bőrkeményedést, az íróecset és toll nyomát.

A magamfajtának a tudás a fegyvere. Anyámtól az életet kaptam hozzá, apámtól a lehetőséget, hogy kiteljesítsem; vétek lenne nem használnom arra, amire való. Sokat tudok azokról, akik Pyarront képviselik, a krániakról is jóval többet annál, ami hagyományos módszerekkel kitudható. Egyesek a titkaimat, mások az életemet akarják. Akadnak olyanok is, akik csak az alkalmat lesik, hogy mindkettőt megszerezhessék. A legbecsesebb és legveszedelmesebb tudás a titok. Idekint többet zsúfoltak össze belőle annál, amennyit fél négyzetmérföldnyi szikla megbír. Csak idő kérdése volt, hogy gyilkolni kezdjen, és féltő, hogy be sem fejezi egyhamar. Minden titkot nem ismerek, de a magaméit igen... és nem véletlenül őrzöm olyan gondosan.

De nagyon előreszaladtam, azt hiszem.

Akik a tudást keresik, térjenek vissza velem az első kráni küldöttség érkezése előtti estére. Az sok mindent megmagyaráz.